

turligt i, at jeg tillader mig at pege derpaa her ved Finanslovdebatten.

Den højtærede Indenrigsminister var, som naturligt er, ogsaa inde paa en Omtale af Købstadkommunernes Anliggender. Jeg maa sige, at i adskillige Henseender var jeg ret enig med den højtærede Minister i den Opfattelse, han har gjort gældende i adskillige Henseender. Men der findes jo selvfølgelig Uoverensstemmelser mellem den højtærede Minister og mig i nogle af disse Forhold, og da det er rart at faa Forstaaelse tilvejrbragt, vil jeg gerne have Lov til at gøre nogle ganske faa Bemærkninger i Anledning af den højtærede Indenrigsministers Udtalelser. Vi fra vor Side har ingen Sinde og vil ingen Sinde beklage os over, at Statsgældsdirektøren henleder Kommunernes Opmærksomhed paa, at de maa tage et rimeligt Hensyn til deres økonomiske Bæreevne, som den højtærede Indenrigsminister udtalte. Tværtimod er vi jo taknemmelige for, at Statsgældsdirektøren og andre vil henlede vor Opmærksomhed paa saadanne Ting, som kan have Betydning for os. Det er i høj Grad betydningsfuldt for os, at vi ikke anstrenger os ud over vor økonomiske Bæreevne, men det, jeg beklager mig over, er, at Statsgældsdirektøren ikke er gaaet til Kommunerne og deres Organisation, Købstadforeningen, men, om jeg saa maa sige, er løbet ud paa Gader og Stræder og baade gennem Aviser og paa offentlige Møder har udkrammet sin Visdom, der ikke altid var Visdom. Den højtærede Indenrigsminister siger, at Statsgældsdirektøren har dog ved visse Lejligheder talt vor Sag i Udlandet og medvirket til at støtte Kommunernes Kredit i Udlandet. Jeg vil gerne tro, at Statsgældsdirektøren har gjort det, men jeg er ganske sikker paa, at han har gjort det uden nogen væsentlig Virkning, for det er dog givet, at naar en Embedsmand herhjemme fra kommer til Udlandet og fortæller, at Købstadkommunerne er velstillede, saa betyder denne Udtalelse ikke det allerfjerneste, naar han i Forvejen har skrevet i „Berlingske Tidende“ eller „Nationaltidende“, at det ikke er rigtigt. Saaledes er Forholdet, saa Statsgældsdirektørens udmærkede Udtalelser om Kommunerne i Udlandet har han selv gjort ret betydningsløse ved i Forvejen at sige lige det modsatte herhjemme. Den højtærede Indenrigsminister har lagt lidt for meget i mine Ord, naar han mener, at jeg lægger uhyre stor Vægt paa de Statusopgørelser, som en Trediedel af Kommunerne har ladet fore-

tage ved de Herrer Hassing Jørgensen og Direktør Skaarup. Jeg lægger ikke uhyre megen Vægt derpaa, men det er dog af nogen Betydning, synes jeg, at en Trediedel af Kommunerne har ladet disse Opgørelser foretage, og at de har vist sig at være meget gode, og jeg slog fast, at denne Trediedel af Kommunerne i hvert Fald ikke er saa ulykkeligt stillet, som man har villet fremstille det. Det er dog et Fingerpeg om, hvorledes nogle Kommuner er stillet. Men desuden er der foretaget — det vil jeg indrømme — en løsere Opgørelse paa Grundlag af de Regnskabsformer, Indenrigsministeriet kræver for de øvrige Kommuners Vedkommende, og de tenderer i samme Retning som det Resultat, Hassing Jørgensen og Direktør Skaarup fremsatte. Saa mente den højtærede Indenrigsminister, at man savnede Materiale til at bedømme, om Kommunernes Kautionsforpligtelser kan blive effektive, og om de er medregnet ved Statusopgørelserne. Denne Udtalelse undrer mig noget. Jeg tror ikke, det er almindeligt, naar man gør sin Status op, at man opfører sine Kautionsforpligtelser som et Tab, forinden dette Tab er konstateret, og jeg tror, at hvis den højtærede Finansminister var til Stede her i Aften, vilde han meget frabede sig, at det blev almindeligt hos Forretningsfolk, at disse opførte Kautionsforpligtelser som Tab, jeg tror, det vilde medføre, at der kom grumme lidt ind i Statsskat. Det er altsaa ikke noget, der kræves af andre, men det er maaske Meningen, at det nu skal indføres ved de offentlige Regnskaber og offentlige Statusopgørelser, og saa tror jeg heller ikke, Kommunerne har noget imod at gøre det for deres Vedkommende. Men jeg vil dog anbefale, at Staten gaar i Spidsen; naar Staten afskriver sine Kautionsforpligtelser paa sin Status, vil Kommunerne sikkert gerne følge efter. Jeg skal da henstille, at man ikke glemmer at opføre de Tab, som kan forventes at fremkomme ved Statens Kautionsforpligtelse i Anledning af Landmandsbankens Sammenbrud. Hvad der er ret for den ene, maa jo være billigt for den anden, hvad der er nødvendigt for Kommunerne, kan ikke være ganske ligegyldigt for Staten.

Den højtærede Indenrigsminister bestred, at jeg havde Ret i min Udtalelse om, at Kommunerne ikke har laant til deres Driftsudgifter i de sidste 10 Aar, men jeg maa fastholde mine Opgivelser; dog maa jeg indskyde den Bemærkning, at naar jeg siger: „Kommunerne“, betyder det ikke, at der ikke godt kan være en